

Arrest

nr. 116 579 van 7 januari 2014
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 september 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. DIENI loco advocaat N. MALLANTS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters kwamen volgens hun verklaringen op 8 augustus 2011 het Rijk binnen en dienden dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 13 augustus 2013 werd telkens een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissingen luiden telkens als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 21 juni 2013 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

Over de rechtspleging

1.3. Verzoeksters hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

1.4. Verzoeksters voeren aan *“Dat deze beslissing een inbreuk uitmaakt op de artikelen 51/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, alsmede haar werking, alsmede op het principe van het wettelijk vertrouwen volgens hetwelk de verzoekster zich moet kunnen vertrouwen op een constante gedragslijn van de overheid op de toezeggingen of beloftes die de openbare machten gedaan hebben in concrete gevallen”*.

1.5. Verzoeksters asielaanvragen werden op grond van artikel 57/10 Vreemdelingenwet afgewezen omdat verzoeksters beiden geen gevolg gaven aan een aangetekend schrijven van het CGVS van 28 mei 2013, waarin zij opgeroepen werden om zich aan te melden op het CGVS voor een gehoor op 21 juni 2013, noch een geldige reden hadden meegedeeld ter rechtvaardiging van hun afwezigheid.

1.6. Elk van de beide verzoeksters stelt dat zij *“haar adreswijziging aan de tegenpartij aangekondigd heeft middels aangetekend schrijven van 8 november 2012; Dat evenwel, zij de oproeping die haar zou verstuurd geweest zijn door het CGVS opdat zij zich naar haar verhoor zou begeven, op 21 juni 2013, niet ontvangen heeft; Dat de verzoekster preciseert dat zij met ongeduld op deze oproeping wachtte en dat, zo zij geldig opgeroepen geweest was, zij zich op tijd en op het uur zou aangeboden hebben op haar verhoor; Dat, daar zij de oproeping als verstuurd door het CGVS aan haar gekozen woonst niet ontvangen had, is de verzoekster niet geldig opgeroepen geweest voor haar verhoor; Dat het alsdan gepast voorkomt de bestreden beslissing te vernietigen, daar deze voortkomt uit de afwezigheid van de verzoekster op haar verhoor”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters rechtsgeldig werden opgeroepen nu de CGVS de oproepingen correct heeft verstuurd naar de gekozen woonplaats van de verzoeksters *“3, Rue Fonds du Moulin, 4130 Esneux”* op 28 mei 2013 en verzoeksters hun toenmalige advocaat, Sarah Ronse, ook dezelfde dag werd aangeschreven. Verzoeksters bevestigen ter terechtzitting dat dit nog steeds hun correcte gekozen woonplaats is. De tussenkomst van meester Hanife Cilingir werd aan het Commissariaat-generaal pas kenbaar gemaakt op 28 augustus 2013, het ogenblik waarop meester Cilingir via mail een verzoek richt aan de dienst Advocaten van het Commissariaat-generaal om een kopie van de beslissingen over te maken (zie bijlage bij verweernota). Verzoeksters hun argumentatie dat de oproepingsbrief per vergissing aan de verkeerde raadsman werd verzonden, kan gezien bovenstaande vaststellingen, dan ook niet bijgetreden worden.

1.7. Uit bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal verzoeksters in toepassing van artikel 57/8 van de Vreemdelingenwet op correcte wijze heeft opgeroepen, maar dat verzoeksters, zonder geldige reden, geen gevolg hebben gegeven aan de oproepingsbrief die hun werden verstuurd. Op grond van artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet heeft de commissaris-generaal correct besloten tot de weigering van

de hoedanigheid van vluchteling en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, komt de commissaris-generaal terecht tot het besluit dat verzoeksters hun gedrag blijk geeft van een gebrek aan medewerking in de asielpprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

Over de gegrondheid van het beroep

1.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504). Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

1.9. Beide verzoeksters verklaarden in de vragenlijst geen lid te zijn van een politieke organisatie, nooit politiek actief geweest te zijn en evenmin aangehouden of veroordeeld te zijn.

Eerste verzoekster S. verklaart in de vragenlijst *"Mijn vader ging regelmatig naar Cabinda. Op 06/10/2010 was mijn vader terug naar Cabinda vertrokken, hij kwam echter niet meer terug. Op 20/02/2011 kwam een vriend van mijn vader ons zeggen dat mijn vader dood was, zijn naam is Umberto. Diezelfde dag nog, riep A. B. mijn moeder naar zijn bureau. Ik weet niet wat ze daar gezegd hebben. Toen mijn moeder terug thuis was is onmiddellijk erna, om 20 uur, de politie binnengevallen. De politie namen mijn moeder en een broer van mijn vader mee. Mijn zus en ik gingen naar het huis van de pastor, waar we terecht konden om te blijven. Twee dagen later is er een buur ons komen opzoeken. Hij zei dat wij niet terug naar huis konden, de politie was op zoek naar ons. Terug een week later, is er een groep jonge mannen naar de kerk gekomen, waar mijn zus en ik gewoonlijk naartoe gingen. Die sloegen er de stoelen kapot en maakten ambras. Die mannen waren op zoek naar ons, gelukkig waren we niet in de kerk, op de moment. De pastor zei dat we niet langer konden blijven. We spraken over onze oom die ergens in Europa moet wonen. De pastor zou zijn broer opbellen, die eveneens pastor is en in Europa woont. Die kwam naar Angola en met hem vertrokken we op 28/05/2011 naar Europa".*

Tweede verzoekster R. verklaarde in de vragenlijst: *"Mijn vader is een rebel van Flec Fac. Op een dag kwam een vriend van mijn vader - Umberto - naar ons huis. Hij vertelde dat ons vader overleden was te Cabinda. B. A. Be. was vroeger ook bij Flec Fac, nu is hij bij MPLA. Op zekere dag heeft B. mijn moeder naar zijn bureau geroepen. Mijn moeder kwam terug naar huis. Ik weet niet waarover ze gesproken hebben. Diezelfde dag is de politie van DNIC naar ons huis gekomen en namen mijn moeder mee, alsook een broer van mijn vader. De politie zei dat het was omdat mijn vader zoveel kwaad had aangericht in Cabinda. De politie dreigde ermee dat mij hetzelfde zou overkomen als ik 18 zou zijn. Ik weet niet waartoe mijn moeder gebracht werd. Mijn zus en ik gingen naar het huis van de pastor J. Z.. Daar konden we terecht en bleven bij hem wonen. Na ongeveer een week kwam een buur van ons met een brief die de politie aan onze deur had neergelegd. Daarin stond dat ons moeder dood is. Enkele dagen later is een onbekende groep naar het huis van de pastor gekomen. Die sloegen mijn zus en mij. Op dat ogenblik was de pastor niet thuis. Toen hij thuiskwam zei hij dat ze ons bleven zoeken. Hij kon ons het beste helpen door te maken dat we daar weg konden. Mijn zus en ik spraken van een oom die ergens in Europa zou verblijven. De pastor liet zijn broer overkomen om ons naar België te brengen en om te helpen om onze oom te vinden".*

1.10. Vooreerst dient te worden gesteld dat beide verzoeksters zich als minderjarige hebben aangeboden terwijl uit een medisch onderzoek blijkt dat eerste verzoekster de leeftijd van 20.7 jaar had en ook tweede verzoekster meerderjarig (18.7 jaar) was. Verzoeksters hebben deze beslissingen niet aangevochten zodat dient te worden vastgesteld dat ze manifest getracht hebben de Belgische asielinstanties te misleiden. Dit tast hun geloofwaardigheid fundamenteel aan.

1.11. Verzoeksters verklaren beiden geen politieke acties gevoerd te hebben maar menen dat de situatie van hun vader ook voor hen gevolgen kan hebben.

1.12. Vooreerst wordt niet aangetoond dat verzoeksters hun vader politiek actief was voor de Flec-Fac. Integendeel verzoeksters verklaringen bij hun binnenkomst in België (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling) zijn hiermee onverzoenbaar waar ze stelden dat hun vader werkte voor de Angolese politie in Cabinda (*"Betrokkene haar vader werkte voor de Politie in Cabinda. Maar betrokkene en haar familie zijn naar Luanda verhuisd en daar verder opgegroeid. Haar vader bleef voor de politiediensten werken en moest op een dag naar Cabinda omdat er een protest was. Een collega van de vader zou gaan zeggen bij betrokkene en haar familie dat de hele groep van de politie die daar aanwezig was vermoord werd. Kort nadien zou de moeder bedreigd geweest zijn en meegenomen zijn. Betrokkene haar leven zou in gevaar geweest zijn"*). Aldus zijn verzoeksters hun verklaringen geheel ongelovig nu niet aannemelijk is dat ze niet weten of hun vader wel of niet politieman was.

Voorts is niet aannemelijk dat verzoeksters niet eenduidig zijn over het lot van hun ouders. Beide verzoeksters stellen tijdens hun eerste verhoor (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling) inzake hun vaders verblijf *"Onbekend zou misschien overleden. Zijn niet zeker"* en over de woonplaats van haar moeder *"Onbekend, zou gearresteerd zijn"*, terwijl ze bij hun vragenlijst van hun vader een politiek opposant maken die in de strijd is gesneuveld. Evenmin is aannemelijk dat verzoeksters initieel vergeten te melden dat hun moeder overleden was in de gevangenis indien dit werkelijkheid zou geweest zijn.

Ten slotte is de bewering dat de echtgenote van een beweerd, maar niet aangetoond, politiek activist na diens dood als represaille wordt aangehouden, niet geobjectiveerd. Verzoeksters brengen in hun verzoekschriften geen elementen bij die hun loutere beweringen ondersteunen en ook ter terechtzitting worden geen nuttige verklaringen afgelegd. In tegendeel, tweede verzoekster beweert in de vragenlijst dat zij en haar zus moesten vluchten omdat ze na hun meerderjarigheid ook omwille van hun gesneuvelde vader zouden aangehouden worden. Echter verzoeksters waren al meerderjarig bij hun aankomst in België zodat de bewering bezwaarlijk gegrond kan zijn.

1.13. Verzoeksters beide verklaringen zijn een aaneenschakeling van verzonnen, tegenstrijdige en onverzoenbare verklaringen.

1.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

1.15. Verzoeksters hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en brengen ook ter terechtzitting geen bijkomende nuttige elementen aan niettegenstaande hierop wordt aangedrongen. Noch uit verzoeksters hun verklaringen noch uit de andere elementen van hun dossiers blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.16. Er wordt geen gegrond middel aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK